

Arrest

nr. 41 955 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. LELIAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 mei 2008 het Rijk binnen en diende op 26 mei 2008 een asielaanvraag in. Op 14 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig van Kibera, Nairobi. U hebt uw vader nooit gekend en u groeide op met uw moeder. Uw moeder maakte de lokale drank 'muratina' en verkocht dit aan jullie huis. Uw moeder behoorde tot de sekte Mungiki en stond in voor de besnijdenis van de meisjes. Uw moeder wilde u beschermen tegen een besnijdenis en een huwelijk met

een ouder lid van de Mungiki. Van november 2007 tot februari 2008 verbleef u, ten gevolge van de onlusten na de verkiezingen, in Langata ground. Begin maart 2008 keerde u terug naar Kibera. Midden maart 2008 kwamen Mungiki-leden voorbij jullie huis en ze vroegen geld. U hoorde een van hen zeggen dat uw moeder de vrouw was die haar dochter weigerde te besnijden. U hoorde een ander zeggen dat uw moeder hierom moest gedood worden. Uw moeder antwoordde dat het beter was dat ze stierf. U wist dat er iets zou gebeuren en u besloot weg te lopen. Toen u uit het huis ontsnapte, zag u jullie huis in brand. U dwaalde rond in de stad Nairobi, nabij Uhuru park. Ongeveer 20 dagen leefde u samen met andere straatkinderen op straat. U ontmoette een blanke man toen u in een lokaal restaurant om eten vroeg. De blanke man Peter vroeg wie u was en u vertelde hem uw situatie. Hij beloofde u te helpen. Hij zou u meenemen naar België waar u als huismeid zou kunnen werken. U ging akkoord met zijn voorstel. Na enkele dagen vroeg hij u klaar te maken voor de reis. Op 21 mei 2008 kwam hij u ophalen aan het lokale restaurant en hij toonde u een donkerbruin paspoort. U volgde Peter naar de luchthaven en u reisde per vliegtuig met hem naar Londen, Verenigd Koninkrijk. Via Londen reisde u verder naar Amsterdam, Nederland, waar Peter en u een trein namen naar België. U volgde Peter naar een huis, waar hij u slecht behandelde. U werd door Peter misbruikt en u liep op 25 mei 2008 uit het huis weg. U hebt op 26 mei 2008 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor leden van de Mungiki-sekte, waaronder uw oom, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaatgeneraal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart niet zeker te weten of uw moeder overleden is. U verklaart dat u niet weet wat er is gebeurd, maar dat u de personen hoorde zeggen dat uw moeder gedood moest worden (zie gehoor CGVS, p.7). U blijkt niet te weten door wie uw moeder zou zijn gedood (zie gehoor CGVS, p.2). U bent niet op de hoogte waar en wanneer uw moeder zou zijn begraven (zie gehoor CGVS, p.2). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet terugkeerde naar jullie huis of naar de buurt (zie gehoor CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat u niets ondernam of niemand informatie vroeg om na uw vlucht uit jullie huis te weten te komen wat er met uw moeder was gebeurd. Uw verklaring dat u bij niemand terecht kon, omdat het avond was en u bang was (zie gehoor CGVS, p.7), is weinig afdoende. Het is weinig aannemelijk dat u enkel uw moeder en oom als familielid of bekende zou hebben gehad (zie gehoor CGVS, p.2) en u zich als 22-jarige niet zou hebben bevraagd over het lot van uw moeder. Het feit dat u in de twee maanden dat u nog in Kenia bleef naliel informatie te zoeken over uw moeder tast de ernst van uw vrees reeds grondig aan.

Daarbij dient immers te worden opgemerkt dat u niet kan verklaren hoe geweten was dat u niet besneden was (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt dat u de personen niet kan herkennen en u vermoedt dat het geweten was door een van de leden (zie gehoor CGVS, p.6). Er dient te worden opgemerkt dat u hoorde dat de Mungiki-leden met uw moeder discussieerden en haar naar geld vroegen (zie gehoor CGVS, p.6), wat merkwaardig is aangezien uw moeder besnijdstster bij de Mungiki zou zijn geweest. U verklaarde dat de Mungiki-leden eerder al wel kwamen om geld (zie gehoor CGVS, p.7) wat moeilijk te rijmen valt met hun door u beweerde eis van besnijdenis op hetzelfde moment. Er dient te worden opgemerkt dat u stelt dat uw oom ook wilde dat u zou worden besneden (zie gehoor CGVS, p.7), maar uit uw verklaringen blijkt dat u nooit werd gedwongen tot een besnijdenis, noch kende u enige andere incidenten met uw oom. U verklaart dat u op 18-jarige leeftijd zou moeten besneden geweest zijn (zie gehoor CGVS, p.5), maar tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst – op 22-jarige leeftijd – blijkt u geen ernstige problemen te hebben gehad omwille van een gedwongen besnijdenis. Het is dan ook merkwaardig dat uw moeder pas in 2008 ernstig werd bedreigd en opeens diende gedood te worden (zie gehoor CGVS, p.7) en dat u en uw moeder pas in 2008 voor het eerst ernstig beschuldigd werden van het weigeren u te laten besnijden. U toont bijgevolg onvoldoende aan dat u gevisieerd werd door de Mungiki. U haalt immers in uw verklaringen geen incident aan waarbij u persoonlijk door hen werd benaderd.

Verder is het merkwaardig dat uw moeder geen alternatief of oplossing voor uw situatie zou hebben overwogen of geprobeerd. U stelt dat uw moeder al wel eerder was gezegd dat ze moest doen wat haar gevraagd werd en ze eerder al werd aangesproken, maar ze dacht dat niets zou gebeuren (zie gehoor CGVS, p.7), wat, gezien de reputatie van de Mungiki in Kenia opmerkelijk is. Het is dan ook

niet aannemelijk dat uw moeder, als besnijdster van de Mungiki, dit niet serieus zou nemen. Uw verklaring dat uw moeder u niets vertelde en dat u denkt dat er geen andere optie was (zie gehoor CGVS, p.7) is ook weinig overtuigend. U beweert dat het huis verlaten en zich elders vestigen niet werd besproken. Nochtans mag men verwachten dat ook u, als volwassen vrouw, eerst alle alternatieven en mogelijkheden zou overwegen en nagaan, alvorens het land te verlaten of verder onheil af te wachten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende bescherming hebt gezocht tegen de leden van de Mungiki-sekte. U verklaart niet naar de politie te zijn geweest door de onlusten in Nairobi. U stelt dat de politie niet naar u zou luisteren en dat het te gevaarlijk was om naar de politie te gaan door de onveilige situatie (zie gehoor CGVS, p.7), hoewel u beweert dat, in maart 2008, na uw terugkeer van Langata ground, de situatie rustiger was (zie gehoor CGVS, p.7). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u Kenia pas in mei 2008 hebt verlaten en uit uw verklaringen blijkt dat u na maart 2008 geen poging ondernam om uw problemen te melden of bescherming te zoeken. Nochtans mag men verwachten dat u eerst alle beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst zou overwegen en nagaan, alvorens internationale bescherming te vragen. Uit de beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Mungiki-leden wel degelijk vervolgd worden en dat er ook mogelijkheden tot bescherming zijn voor vrouwen die een besnijdenis vrezen, zeker trouwens in Nairobi waar u, volgens uw verklaringen, voor uw vertrek uit Kenia verbleef (zie informatie administratieve dossier). Met betrekking tot de periode voor uw vertrek uit uw land van herkomst is het eveneens bevreemdend dat u als 22-jarige na uw vlucht uit Kibera zou hebben rondgedwaald met straatkinderen (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart ongeveer 20 dagen te hebben geleefd 'met andere straatkinderen', toch is het opmerkelijk dat u geen namen kan noemen van de kinderen met wie u op straat verbleef in Nairobi.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het medische attest (dd.20.3.2009 van Dr Lena Casier) stelt dat u niet besneden bent. Het geboortecertificaat (n°289605 opgemaakt 24.6.2005 te Nairobi) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Volgens uw verklaringen, heeft u dit document trouwens gekregen via een andere Keniaan, die het in november-december 2008 zou hebben gekregen in Nairobi (zie gehoor CGVS, p.4), terwijl het document gedateerd is in juni 2005. Wanneer u verduidelijking wordt gevraagd, antwoordt u dat hij het in 2008 ontving (zie gehoor CGVS, p.4), waarmee u geen afdoende verklaring geeft. Na het gehoor voegt u via uw advocaat toe dat uw moeder in 2005 een geboortecertificaat liet opmaken, maar dat het niet werd afgehaald. Nochtans verklaart u dat u een geboortecertificaat had dat in de brand bleef (zie gehoor CGVS, p.4), waardoor nog verder getwijfeld kan worden aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Na het gehoor legde u nog een internetartikel voor dat verwijst naar de algemene toestand in uw land van herkomst, Kenia. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept een "Schending van het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel" in.

2.2. Verzoekster voert aan dat "Per beslissing van het CGVS dd. 12 mei 2009 werd verzoekster reeds de hoedanigheid van vluchteling evenals de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Niettegenstaande verzoekster er op 27 mei 2009 beroep tegen aantekende, werd die beslissing, zij het pas op 1 december 2009, door de Commissaris-generaal weer ingetrokken. Nog voor de Commissaris-generaal kennis kon krijgen van het verwerpingsarrest van uw Raad (arrest nr. 35 816) nam hij op 14 december 2009 een nieuwe, identieke beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling evenals de subsidiaire beschermingsstatus. Dergelijke manier van handelen getuigt in hoofde van de

Commissaris-generaal en zijn adjuncten, van weinig respect voor de kandidaat vluchtelingen en schendt derhalve het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.4. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden weerhouden, de beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de Commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Voor zover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrekkige beslissing had genomen toont verzoekster niet aan dat deze niet mocht ingetrokken worden om te komen tot een rechtsgeldige beslissing. Immers, een inbreuk op de bevoegdheid van de steller van een akte, waardoor de beslissing in zijn geheel als gebrekkig moet worden beschouwd kan slechts hersteld worden door het nemen van een nieuwe beslissing conform artikel 57/9, eerste lid van de Vreemdelingenwet (RvV 20 oktober 2009, nr. 32.902). Dat deze werkwijze volgens verzoekster getuigt van weinig respect doet hieraan geen afbreuk, noch aan de ongegrondheid van haar asielaanvraag. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat onderhavig beroep is gericht tegen de beslissing van 14 december 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en niet tegen de intrekkingbeslissing van 1 december 2009.

3. Verzoekster roept een *“Schending van artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet)”*, *“Schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28.07.1951, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953”* en een *“Schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij wet van 27.02.1967”* in.

3.1. Verweerder wijst er terecht op dat *“de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.”* De ingeroepen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de

beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van vaagheden en ongeloofwaardigheden in verzoeksters afgelegde verklaringen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vluchtmotieven. Verzoekster meent echter dat *“Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar feitenrelaas correct is en dat er in haar hoofde weldegelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolgingen op grond van religieuze overwegingen of het behoren tot een bepaalde sociale groep.”*

4.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen officiële identiteitsdocumenten met foto neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit, maar enkel een geboorteakte. Echter kan geenszins komen vast te staan dat dit document verzoekster aangaat nu het geen foto bevat. Dit klemt temeer daar, zoals de Commissaris-generaal terecht opmerkt, verzoeksters verklaringen aangaande dit document geenszins kunnen overtuigen. Verzoekster maakte aanvankelijk geen gewag van dit document en beweerde dat *“haar huis werd in brand gestoken en ze bezit geen enkel document”* (verslag DVZ, p.3). Op het Commissariaat-generaal legt ze een geboortecertificaat neer waarvan de herkomst bezwaarlijk kan overtuigen nu verzoekster verklaarde *“ik ging naar een disco. Ik ontmoette een Keniaan. En ik vroeg om me te helpen om geboortecertificaat te krijgen. Hij heeft de Belgische nationaliteit en hij keerde terug naar Kenia”* in *“november-december 2008”* en *“Ik gaf hem mijn naam en mijn geboortedatum”* (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.4). Overigens is deze toelichting onderuit gehaald door de datum van het stuk dat dateert van drie jaar voor haar ontmoeting in de disco. Verzoeksters toelichting in het verzoekschrift, dat haar moeder het certificaat in 2005 aanvraag maar *“het certificaat naderhand niet meer [ging] ophalen, zodat het er bleef liggen tot een Belgisch-Keniaanse vriend van verzoeker, die recentelijk op reis ging naar zijn geboorteland, het meebracht”* is niet ernstig nu niet wordt aangetoond dat de autoriteiten in Kenia derwijze zouden functioneren dat men er een geboortecertificaat kan verkrijgen van derden louter door het geven van diens naam en geboortedatum. Verzoekster toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen en haar verklaringen rond haar geboorteakte belemmeren aan dit stuk enige bewijswaarde te hechten. Dit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar algehele geloofwaardigheid aan.

4.3. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Vooreerst zijn verzoeksters verklaringen aangaande het organiseren van haar reisweg ongeloofwaardig. Verzoekster beweert dat ze na 20 dagen rondzwerven door de straten van Nairobi een Nederlandstalige blanke Belg ontmoette die *“in mij geïnteresseerd”* was en haar vervolgens kosteloos begeleidde naar België waar zij zou gaan werken *“als huismeid”* (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.3). Verzoekster gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles op internationale vluchten in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekster heeft geen kennis van de identiteitsgegevens op het valse paspoort waarmee ze de douane passeerde terwijl ze zowel in London als in Amsterdam door de grensinspectie geraakte. Dat haar begeleider de documenten de

gehele reis bij zich hield en verzoekster kon reizen zonder zelfs de naam te kennen op het valse paspoort is niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat haar begeleider “de binnenkant” van het paspoort niet toonde (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.3) en verzoekster dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee haar illegale reis in gevaar bracht. Verzoeksters onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden reiswijze zodat zij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

4.4. Verzoekster voert aan *“dat er zich ten tijde van het verhoor voor het Commissariaal-generaal, op heden overigens reeds meer dan 9 maanden geleden, herhaaldelijk een aantal communicatieproblemen stelden met de onderzoeker. Al te vaak diende verzoekster vast te stellen dat zij elkaar niet goed begrepen en omgekeerd. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat (minstens een aantal) van de antwoorden van verzoekster foutief werden vertaald. Het merendeel van de beweerde onjuistheden valt dan ook eenvoudig te verklaren vanuit spraakverwarring, communicatiestoornissen en vertalingsproblemen tussen verzoekster en de onderzoeker, alsook door het feit dat verzoekster door de feiten zwaar getraumatiseerd geraakte en zich aldus bepaalde zaken minder goed kan herinneren.”*

4.4.1. Uit het gehoorverslag blijkt dat ter verhoor aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoekster kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt, die bovendien louter hypothetisch is. Verzoekster licht geenszins toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Haar opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er communicatieproblemen waren ter verhoor. Wat betreft de opmerking dat verzoekster getraumatiseerd zou zijn benadrukt de Raad dat de zwaarwichtige aard van de feiten net toelaat te verwachten dat de feiten in het geheugen gegrift zouden zijn. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Overigens toont verzoekster niet medisch aan dat eventuele trauma's haar communicatie belet.

4.5. Verzoekster brengt in het verzoekschrift een aantal *“feitelijke verduidelijkingen”* aan. De Raad stelt echter vast dat verzoeksters pogingen tot het a posteriori bijsturen van haar verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster post factum nog tracht aan te brengen. Zo beweert verzoekster dat *“Gedurende de vier jaar sinds haar meerderjarigheid had verzoekster wel degelijk herhaaldelijk problemen met de Mungiki omtrent haar niet-besneden-zijn. Zij kon hierbij weliswaar steeds op de bescherming van haar moeder rekenen (die haar al die tijd buiten schot wist te houden), doch ondervond er ook de nadelige gevolgen van. Zo diende zij uit veiligheidsoverwegingen thuis te blijven van school en mocht zij de woning enkel in hoge nood verlaten. Verzoekster en haar moeder werden reeds vier jaar geïsoleerd!”* Deze stelling blijkt niet uit haar eerdere verklaringen waar verzoekster geen vier jaar durende vervolging verklaarde *“Het was de eerste keer dat uw moeder werd bedreigd? Ja”*, dat zij er weliswaar aan herinnerd werd dat haar dochter diende besneden te worden doch dat *“ze dacht dat er niets ging gebeuren.”* (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.7). Ook strookt de stelling *“Dat geweten was dat verzoekster niet besneden was kan uiteraard niet bevreemden. Het spreekt voor zich dat de Mungiki strikt bijhielden wie wel en niet besneden was. Bovendien werd de moeder van verzoekster er steeds aan herinnerd dat haar dochter het ritueel nog niet had ondergaan. Even vaak volhardde de moeder in haar moedig verzet”* niet met haar eerdere verklaringen *“Ik weet niet hoe het geweten was dat ik niet besneden was. (...) Ik denk dat een van leden het wist. Ik weet niet hoe het geweten was.”* (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.6).

4.5.1. Verzoekster is er ten slotte ook *“honderd procent zeker van dat haar moeder gedood werd door de Mungiki en overleden is. Zij hoorde haar schreeuwen voor haar leven en kent de meedogenloosheid van de Mungiki. Het had dan ook geen enkele zin om nog verder te informeren naar de toestand van haar moeder. Bovendien vernam zij via geruchten in Nairobi dat “de vrouw die in Kibera de lokale drank ‘muratina’ verkocht, gedood werd en begraven werd op het publieke kerkhof”. Als alcoholverkoopster was de moeder van verzoekster tot ver buiten Kibera gekend.”* Deze toelichting is echter opnieuw strijdig met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“Ik denk*

dat ze gedood is" (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.7) en "Wanneer is ze begraven? Ik weet het niet (...) Waar is ze begraven? Ik heb geen idee" (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.2). Indien verzoeksters moeder inderdaad vermoord werd, kan verwacht worden dat deze moord bekend is en de moeder begraven werd. Verzoekster beperkt zich tot louter ongestaafde beweringen die overigens onderling strijdig zijn.

4.5.2. Verzoekster stelt dat "Ze herinnert zich op heden wel degelijk enkele namen, m.n. Chalo, Moto en Beno, namen die zij zich ten gevolge van de stress naar aanleiding van haar verhoor niet voor de geest kon halen, Bovendien bevond zij zich niet uitsluitend tussen de straatkinderen. Ook volwassenen zonder huis leefden er op straat." Ter verhoor verklaarde verzoekster echter dat zij "Alleen" op straat leefde, en vervolgens "Alleen, niet met andere jongeren? Ja, met andere straatkinderen", en wat hun namen betreft "Namen? Nee. Hoe noemde u ze dan? Ik had nooit zo'n leven gehad en ik dacht er niet aan om hun namen te vragen." (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.3). Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk overtuigen waar zij stelt dat zij ter verhoor zich geen namen kon herinneren omwille van de stress. De Raad merkt op dat stress sowieso geen aannemelijke verklaring kan bieden voor de vastgestelde onwetendheden. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

4.6. Voor zover verzoekster stelt afkomstig te zijn uit een familie die de Mungiki-sekte aanhing en verzoekster haar asielaanvraag steunt op haar problemen met de Mungiki, naar aanleiding van de activiteiten van haar familieleden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de Mungiki-sekte uitvoerig kan toelichten. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeksters kennis dienaangaande ruim tekortschiet en ze onbekend is met elementaire gegevens als hun geloof, belangrijke leiders, toetreding tot de sekte, symbolen, etc. Verzoekster kon zelfs de activiteiten van haar moeder als besnijdster niet toelichten, noch het lidmaatschap van haar oom. Verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij stelt dat haar moeder dit voor haar geheim hield "omdat ze probeerde om me te beschermen" aangezien dit zoals verzoekster zelf verklaarde, veeleer impliceert dat verzoekster "moest op de hoogte zijn" (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p.5). Verzoeksters verklaringen zijn onverzoenbaar nu ze tezelfdertijd beweert dat haar moeder toetrad tot de Mungiki-sekte en voor hen vrouwenbesnijdenisrituelen uitvoerde en anderzijds deze Mungiki vreest, haar dochter tegen hen wenst te beschermen en geen vrouwenbesnijdenis op haar dochter wilde toepassen. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat haar moeder en overigens evenmin haar oom, aanhangers waren van de Mungiki. Het voorgehouden asielrelaas kan bijgevolg evenmin overtuigen.

4.7. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen aangaande haar vlucht na de dood van haar moeder niet kunnen overtuigen. De Commissaris-generaal verwijt verzoekster terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen bescherming zocht in haar omgeving of een beroep deed op de Keniaanse autoriteiten. Verzoekster argumenteert "Dat zij niet naar huis terugkeerde is geenszins vreemd. Zij wist immers dat zij nog steeds gezocht werd door haar oom en de andere Mungiki-leden en had er niemand om haar te beschermen. Zij kon enkel vertrouwen stellen in haar moeder, haar kennissen (in hoofdzaak burens) hadden te veel schrik voor de Mungiki. (...) Verzoekster verkeerde ook in de absolute onmogelijkheid om elders bescherming te zoeken tegen de Mungiki, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden was het in Nairobi weliswaar wat rustiger geworden, doch nog onvoldoende rustig om van een veilige situatie te spreken. De Mungiki bevinden zich bovendien in alle geledingen van de maatschappij en gaan bijzonder meedogenloos en agressief te werk (en dit tot op heden: zie stuk 3). Bovendien was verzoekster niet op de hoogte van het beweerde (doch niet bewezen) vervolgingsbeleid lastens de Mungiki."

4.8. In zoverre verzoekster in een dergelijke situatie terechtkomt dat haar moeder vermoord werd en haar huis in brand werd gestoken, is het redelijk te verwachten dat verzoekster hiervan aangifte doet bij de lokale autoriteiten en hulp zoekt in haar nabije omgeving bij vrienden of kennissen. Het is geheel ongeloofwaardig dat verzoekster beweert dat ze daarop twintig dagen op straat leefde met straatkinderen tot ze toevallig een blanke man tegenkwam die haar naar het verre Europa bracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij geen toevlucht kon vinden in Nairobi. Haar verklaringen in dit verband "in Nairobi, ik ken niemand daar (...) Het was moeilijk, ik had teveel vragen en ik was verward. Hoe en waar zal ik beginnen." (gehoorverslag CGVS, 18.03.2009, p. 7) zijn niet ernstig nu verzoekster

evenmin mensen kent in Europa. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar zij stelt dat zij geen beroep kon doen op de autoriteiten, temeer daar uit zowel de informatie neergelegd door verzoekster als diegene neergelegd door verweerder blijkt dat de Mungiki-sekte actief vervolgd wordt door de Keniaanse overheid. Dat zij niet op de hoogte was van dit vervolgingsbeleid kan gelet op haar beweerde familiale achtergrond bezwaarlijk overtuigen.

4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat *“Ten onrechte is het CGVS van oordeel dat actueel in Kenia geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. De Commissaris-generaal heeft hierbij onvoldoende rekening gehouden met de meest recente evoluties in Kenia inzake de vervolging van de Mungiki. Uit een recent artikel uit de Daily Nation van 21 april 2009 blijkt dat de Mungiki op het ogenblik van het verhoor nog steeds heel actief waren in Kenia en er nog steeds terreur zaaien (stuk 3).”*

5.2. Wat betreft artikel 48/4, §2, c) dient te worden vastgesteld dat op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoekster toont geenszins aan dat er thans in Kenia dergelijk gewapend conflict aan de gang is.

5.3. In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk

5.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK